

for mine Interesser, jeg har ikke Noget med saadanne storpolitiske Planer at gjøre. Skulde det imidlertid være en Løsning, som lod sig bringe tilveie, skulde det glæde mig meget at se Ministeriet forsvinde gjennem det samme Dyb, som det er staaet op af. Derimod vil jeg til det ærede Medlem sige, at naar vi skulle naae til en Forstaelse i Fælledsudvalget, maa den naas paa Grundlag af, at vi ville give en forstandig og forsvarlig Finanslov, og det er nu vor Mening, at den Finanslov, som her foreligger, er fuldstændig forsvarlig og forstandig, den er finansstelt og saglig, særlig under de nuværende Forhold, den mest forsvarlige og mest forstandige, som man kunde naae, thi enhver Finanslov er kun forstandig i Forhold til de givne Omstændigheder. Om denne Finanslov i Aaret 1910 vilde være forsvarlig og forstandig, det tør jeg ikke paastaa, men i Aar, i 1885, med den Trang, der er til at udrette Noget og med de Forhold, som vi have, er den baade forsvarlig og forstandig. Den er ikke bleven erklæret for ubrugelig fra nogen Side, og det er for mig Bevis for, at den godt kan bruges. Vil man have, at vi skulle forandre den Anskuelse, vi have om denne Finanslovs Karakter, maa man bevise os dens Ubrugelighed, det maa vi forlange i det Allermindste, man maa godtgjøre for os, at vi have taget fejl der og der og der, at der er Udgifter, der ikke kunne udsættes og Reparationer, der ikke kunne vente o. s. v. Naar man godtgjør os noget Saadant, saa har jeg jo allerede ved 3die Behandling sagt, at vi vare villige til at overvie det, men slet ikke at gjøre sig nogen Uleilighed i saa Henseende, men blot at sende os en Fordring paa 4 Millioner og sige: vær saa god at honorere os en Del deraf eller det Hele, det er ikke nogen Maade at forhandle paa, det vil ikke føre til noget Resultat, det er en Prangerforretning med Finansloven, det er ikke nogen saglig Behandling af den. Og der er det, at vi forlange, at naar man ikke kan overbevise os, saa skal man respektere vor Afgjørelse, det er den konstitutionelle Grundret, som det til Sidst kommer til at dreie sig om, og paa det Punkt kunne vi ikke bøie os, der kunne vi ikke slutte nogen Afkord, som hviler paa det Grundlag, at man kan sætte sig ud over Folkethingets Mei. Saasnart det ikke anerkjendes, kan man spare sig videre Forhand-

ling. Det ærede Medlem søkede til, at der var saa meget mere Grund for os til at forandre Finansloven som den var flettere end noget tidligere Finanslov. Jeg tror, at det ærede Medlem vilde inoedegaa de Beregninger, jeg havde gjort gjældende ved 3die Behandling, i det Mindste fik jeg det Indtryk deraf. Det er nu ikke lykkes det ærede Medlem af den ganske simple Grund, at han benytter en helt anden Basis for sine Beregninger end jeg. Det ærede Medlem siger, at den Finanslov, der bliver bevilget herfra i Aar, er daarligere end den i Fjor, og at den i Fjor var den daarligste, vi nogeninde har givet i de sidste Aar, følgelig er denne meget slet. Der tager det ærede Medlem fejl. Finansloven i Fjor var bedre end Finansloven i de senere Aar, og Finansloven for i Aar lidt bedre end den i Fjor (Modsigelse) jo, det er fuldkommen rigtigt. Hvori ligger da vor Uenighed? Ja, Sagen er, at den ligger ganske simpelt derti, at det ærede Medlem tager § 27 med i sine Beregninger, og det gjør jeg ikke, det ærede Medlem tager hele Finansloven, og det har jeg aldrig gjort. Jeg har udtrykkelig ved 3die Behandling gjort opmærksom paa, at jeg regnede § 27 fra. Naar det ærede Medlem vil inoedegaa disse Betragtninger, maa han gjøre opmærksom paa, at han bruger et andet Grundlag for sine Beregninger end jeg, thi ellers er hans Inoedegaelse et Slag i Luften, det maa han indrømme: Nu bliver altsaa Spørgsmaalet det: er hans Beregningsmaade rigtig, eller er min det, er det rigtigt at tage § 27 med i Beregning, eller er det det ikke? Det er af flere Grunde urigtigt at tage den med. For det Første er det urigtigt, fordi vor hele Opfattelse af Bevillingerne paa § 27 staar i Forbindelse med Spørgsmaalet om Jernbanebudgettets Optagelse paa Finansloven. Jeg har udtrykkelig gjort opmærksom paa, at saalænge vi ikke have Jernbanebudgettet paa Finansloven, kunne vi ikke bedømme, om Jernbaneforanstaltningerne ere fornuftige og hensigtsmæssige, vi handle i Blinde i saa Henseende, og saa kan det ikke nytte Noget. Det er allerede en Grund til at holde denne Paragraf ude af Beregning. En anden Grund er den, at § 27 varierer saa stærkt, at den slet ikke kan bruges, naar man skal anstille en Sammenligning imellem de forskjellige Finanslove. Jeg skal gjøre opmærksom paa,